

[Waldorff]

ningerne i understøttelsen bliver interessante. Det går altså ikke at sige, at alternativet til tidsbegrænsningerne og 26 ugers reglen er, at man bare vil lade folk gå i årevis. Der er faktisk en anden måde at organisere det på, men det afhænger af, om man vil acceptere, at de faglige organisationer har kontrollen med arbejdsformidlingen, og det vil man ikke. De faglige organisationer har nemlig mulighed for selv at sørge for, at folk ikke går arbejdsløse år efter år.

Det, der står tilbage, når arbejdsministeren argumenterer om 26 ugers reglen, er, at man i virkeligheden vil have den som et styringsinstrument, og det kommer til at virke som en undergravning af de faglige organisationer, fordi det tvinger folk ud i situationer, hvor de måske må tage det allermest håbløse arbejde til de dårligste lønvilkår på nogle betingelser, som de faglige organisationer ellers ikke vil acceptere.

Man kan heller ikke bare sige, at socialdemokratiets alternativ til vores påståede interesse i at lade folk gå arbejdsløse i årevis skulle være at sætte ind for at skaffe folk et arbejde. Alt det arbejde, som man mener at få ud af arbejdstilbudslovgivningen, hvor man pålægger kommunerne at fremskaffe arbejdstilbud til folk, er jo langt, langt færre job end dem, man har fjernet ved at lægge sparerammerne ned over kommuner og amtskommuner. Det er jo en nødforanstaltning, man kommer med, efter at man har forøget arbejdsløsheden ved at tvinge kommunerne til at skære ned, ved at hule ud i deres anlægsbudgetter o.lign. Derfor kan man ikke påstå, at socialdemokratiets skal vi sige redskab i forhold til det, vi siger, skulle være at sætte ind for at skaffe folk et arbejde. Nej, tværtimod, det er en nødlovgivning, man kommer med, efter at man selv har skabt arbejdsløshed.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Selv en god diskussion skal jo ulykkeligtvis have en ende, så jeg skal gøre det meget, meget kort og sige til hr. Waldorff, at der ikke er blevet nedlagt arbejdspladser i den kommunale sektor. Sidste år kom der 15.000 flere i arbejde i den kommunale sektor, og forrige år var tallet snarere 20.000, så den påstand er ikke sandfærdig. Hr. Waldorff kunne næsten ikke få sig selv til at sige den gamle VS-parole om, at problemet med langtidsarbejdsløs-

hed kunne man klare med princippet: først fyret, først i arbejde, for hr. Waldorffs praktiske kendskab til tingene er dog så stort, at han ved, det er en tom talemåde, ingen får næring ved.

Så vil jeg sige til fru Lilli Gyldenkilde: hvad er det, regeringen foreslår her? Hvad er det, vi frygtelig gerne vil have socialistisk folkeparti med til – uanset vanskelighederne vil vi nemlig meget gerne have socialistisk folkeparti med? Vi vil have dem med til at forbedre en støtteordning, som gør to ting. Den ene er, at det bliver mere overkommeligt økonomisk for kommunerne at tage dem ind. Er SF imod det? Nej. Det er SF givetvis for. I hvert fald kan man tage tavsheden, indtil det modsatte er blevet bevist, som udtryk for, at SF er for at hjælpe kommunerne med at klare opgaven.

Den anden opgave er at få flere ud i den private sektor. Fru Lilli Gyldenkilde har fuldstændig ret i, at det ikke er særlig nemt. Det viser også, hvor svært det overhovedet er at få beskæftiget de langtidsledige, men det kan da ikke trække i den forkerte retning.

Det andet forslag, vi stiller, er at give folk undervisning og uddannelse. Det er SF direkte for. Problemet for fru Lilli Gyldenkilde er, at hun er meget positiv over for det lovforslag, regeringen har fremsat, men nødig vil indrømme det ved denne lejlighed. Bare det kommer frem ved tredje behandling, så er jeg også godt tilfreds.

(Kort bemærkning).

Waldorff (VS):

Når jeg taler om, at der er nedlagt arbejdspladser i den kommunale sektor, mener jeg, at kommunerne har måttet skære i de tidligere anlægsplaner, som har figureret i de kommunale budgetter; man har måttet lægge loft over de kommunale anlægsudgifter, fordi regeringen har lagt disse sparerammer for kommunerne, og det har betydet fjernelse af betydelig flere job end dem, som man nu siger man kan skaffe igennem arbejdstilbudsloven.

Så vil jeg sige om parolen først fyret, først i arbejde – jeg mener i øvrigt, den bør hedde først tilbud om arbejde – at det faktisk viser sig, at der er fagforeninger, som i vid udstrækning er i stand til at kontrollere det og i vid udstrækning er i stand til at sørge for, at